

Arrest

nr. 143 431 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 september 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd diverse malen aangevuld.

1.2. Op 14 juli 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 28 augustus 2014 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Malak bvba, dd. 14.09.2009 en 19.10.2009 en een bij BVBA Eshal dd.21.05.2011 en 26.03.2012. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 18.12.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Waals gewest d.d. 26.08.2013 blijkt echter dat betrokkene geen enkele aanvraag voor een arbeidskaart B heeft ingediend. Op 04.02.2014 Net mijnheers raadsman ons weten dat er een arbeidskaart werd aangevraagd bij het Vlaams Gewest. Echter het Vlaams Gewest weigerde op 24.01.2014 de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart. Bijgevolg kan dit niet als een grand voor regularisatie aanvaard worden.

Verder verklaart verzoeker dat de arbeidskaart geweigerd werd omwille van de houding van de kandidaat- werkgever, ondanks de inspanningen van betrokkene. Echter dit vormt geen grand tot regularisatie daar betrokkene niet in het bezit gesteld werd van een arbeidskaart en bovendien zelf verantwoordelijk is voor de keuze van een werkgever.

Verder haalt verzoeker aan lokaal verankerd te zijn. Betrokkene heeft zich aangemeld bij het Huis van Nederlands en ingeschreven voor Nederlandse les, legt arbeidsovereenkomsten en heeft een nieuwe werkgever gevonden, en getuigenverklaringen voor. Dit kan echter geen grand tot regularisatie vormen aangezien de integratie in België niet kunnen vergeleken worden met de integratie in het land van herkomst, waar hij geboren is en verbleven heeft gedurende 25 jaar. Dit element kan dus geen grond vormen tot regularisatie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel werpt verzoeker op: *“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn Manifeste beoordelingsfout.”*

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…)1.1 Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de criteria van de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” niet meer van toepassing zijn nu deze Instructie werd vernietigd door de Raad van State. Dat verweerder, wanneer hij in de ongegrondheidsbeslissing dd. 14.07.2014 echter nalaat verzoekers aanvraag te toetsen aan de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”, de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel schendt. Dat de aanvrager van een verzoek conform het art. 9bis Vw. immers de gerechtvaardigde verwachting heeft dat zijn dossier wordt behandeld op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Dat evenwel verweerder heeft nagelaten verzoekers aanvraag dd. 15.09.2009 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” te toetsen aan alle op het ogenblik van de aanvraag in voege zijnde “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”. Dat de Raad van State op 9 december 2009 de regularisatie instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Dat de toen bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11/12/2009 publiekelijk heeft medegedeeld dat de

criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden en dat de termijn van 15/9 tot 15/12/2009 voor aanvragen voor het criterium “duurzame lokale verankering” blijft gelden. Deze uitspraak werd bevestigd door verweerder. Dat de Raad van State in zijn arrest dd. 5.10.2011 enkel heeft geoordeeld dat verweerder dient rekening te houden met alle neergelegde stukken en zich niet enkel mag beperken tot het nagaan of voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarden opgenomen in de vernietigde instructie. Zowel Kabinet De Block als de directie van DVZ lieten weten aan Kruispunt M-I dat de criteria van de “Instructie” nog steeds gelden voor wie eraan voldoet” (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012 (nr. 1-2012)¹ :

“2. Negatieve regularisatiebeslissingen anders gemotiveerd, maar positieve criteria blijven gelden

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden. · Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur. Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria. Het Kruispunt M-I volgt de regularisatiepraktijk van nabij op. Vragen of meldingen over individuele dossiers kunnen terecht bij onze juridische helpdesk. >>Meer info: laatste nieuws uit opvolgingscomité regularisatie (21/12/2011)

Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie vzw”.

Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoekers aanvraag dd. 15 september 2009 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan de regularisatie-instructie van 19 juli 2009, met name aan de criteria 2.8A en 2.8B. Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris niet zomaar naast zich kan neerleggen. Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen. Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet². Dat de ongegrondheidsbeslissing dd. 14.07.2014 derhalve schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. 1.2 Dat de bestreden beslissing een schending vormt van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Immers thans stelt verweerder dat de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zouden zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoeker zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hierop in te gaan en laat na te motiveren of verzoeker al dan niet onder deze instructie valt terwijl verweerder wel laten weten heeft dat hij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij verzoeker als hij onder de voorwaarden valt hij er op zou mogen vertrouwen geregulariseerd te worden. Verzoeker meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de “Instructie” en andere regularisatieaanvragers niet

hoewel de "Instructie" na de vernietiging ervan door de Raad van State dd. 9.12.2009 wel erna steeds nog door verweerder werd toegepast in de praktijk."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten verzoekers aanvraag van 15 september 2009 overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de *"Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009"* te toetsen aan de op het ogenblik van de aanvraag nog steeds in voege zijnde *"Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009"*. Hij betoogt dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken lieten weten aan Kruispunt Migratie-Integratie dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, dat derhalve gelet op voorgaande, de verwerende partij gehouden is en blijft zijn aanvraag van 15 september 2009 overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de *"Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009"* op een afdoende en zorgvuldige manier te toetsen aan de door de verzoekende partij ingeroepen criteria van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009, met name de criteria 2.8A en 2.8B. Hij meent dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou vernietigd zijn door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van de verwerende partij aan haar eigen uitspraken en mededelingen, dat het vertrouwensbeginsel er immers voor pleit dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet. De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing wel nog verwijst naar het feit dat zij zich beroept op de instructie doch nalaat hierop in te gaan en nalaat te motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt terwijl de verwerende partij wel heeft laten weten dat zij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij de verzoekende partij dat, als zij onder de voorwaarden valt, zij er op zou mogen vertrouwen geregulariseerd te worden. Zij geeft aan dat zij meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op de toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan, dat er immers geen enkele redelijke verantwoording is waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de instructie en andere regularisatieaanvragers niet hoewel de instructie na de vernietiging ervan door de Raad van State op 9 december 2009 nog wel door de verwerende partij werd toegepast in de praktijk.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij haar betoog opbouwt rond het volgens haar wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit*

vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het motief *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook deugdelijk en pertinent.

De stelling van de verzoekende partij dat het kabinet van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris of allerlei verklaringen daaromtrent. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Er is geen gelijkheid in onwettigheid, zodat een schending van het gelijkheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Waar verzoeker er zich in se over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te merken dat hij alleszins niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In het tweede middel werpt verzoeker op: “schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play-beginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn. Manifeste beoordelingsfout”.

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…)2.1 Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers kennis van de Nederlandse taal, zijn neergelegde arbeidscontracten, zijn nieuwe werkgever en getuigenverklaringen geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Dat overeenkomstig het artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing³. “ Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende” 4. Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht. Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige afdoende motivering te geven waarom verzoekers lokale verankering en zijn integratie in de Belgische samenleving, zijn langdurig verblijf in België, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling in België en zijn in België opgebouwde vriendenkring niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen. Uit de door verzoeker voorgelegde stukken samen blijkt dat verzoeker sedert 2006 onafgebroken in België verblijft, periode gedurende dewelke verzoeker zich in de Belgische samenleving integreerde, vaststelling welke niet anders dan kan leiden tot een regularisatie van zijn verblijf. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. De vaststelling door verweerder dat verzoeker geboren is in Pakistan, waar hij gedurende 25 jaren verbleven heeft, kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden nu deze helemaal geen rekening houdt met verzoekers onmiddellijk tewerkstellingsmogelijkheid in België en vooral met de jaren gedogen verblijf in België waarbij door verweerder jaren wordt gewacht alvorens een beslissing te nemen aangaande zijn aanvraag om machtiging tot verblijf (cf. infra)! 2.2 Dat aan verzoeker, na jaren gedogen verblijf in België, door verweerder een ongegrondheidsbeslissing wordt betekend, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden. Dat verzoeker op 15 september 2009 een aanvraag overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” heeft ingediend en er pas een definitieve beslissing inzake werd genomen op 14 juli 2014, zijnde vijf jaar later. Dat verweerder dus 5 jaar heeft gewacht alvorens een beslissing aangaande zijn verzoek tot machtiging tot verblijf te nemen, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoekers aanvraag dan ook niet werd gerespecteerd. Dat door een dergelijk dralen verzoeker zich intussen tijd verder in de Belgische samenleving integreerde, vaststelling waar verweerder niet aan voorbij kan, gelet op de voorgelegde stukken. Verzoeker had er wel degelijk belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen, teneinde te vermijden dat hij verder hoop koesterde om zijn verblijf geregulariseerd te zien. De schending van de redelijke termijn leidde er dan ook toe dat verzoeker zich ondertussen verder in de samenleving integreerde, zodat bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw., verweerder hiermee rekening diende te houden. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁵. Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker sinds 2006 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat zijn aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoeker goed aanvaard is en uiterst werkwilgig is, kortom dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoeker werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat verzoeker zich heeft genesteld in zijn illegaal verblijf. Dat door het

uitblijven van een beslissing aangaande zijn aanvraag dd. 15.09.2009 verzoeker gedwongen werd zich te "nestelen" in illegaal verblijf. Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn, het fair-play-beginsel en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing met een stereotiepe en eenvoudige formule de door hem aangehaalde motieven inzake zijn lokale verankerings, zijn integratie in de Belgische samenleving, zijn langdurig verblijf in België, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling in België en zijn in België opgebouwde vriendenkring, verwerpt. Deze overtuiging toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker inhoudelijk kritiek uit op dit onderdeel van de motivering. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhan-

den te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift het element betreffende zijn integratie in de Belgische samenleving en het feit dat hij sedert 2006 onafgebroken in België verblijft en is de mening toegedaan dat dit moet leiden tot een regularisatie van zijn verblijf. Door een andere mening te zijn toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris toont verzoeker niet aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing *“dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen aangezien de integratie in België niet kunnen vergeleken worden met de integratie in het land van herkomst, waar hij geboren is en verbleven heeft gedurende 25 jaar”*, kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt ten slotte dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen een redelijke termijn. Hij stelt dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd. Deze kennelijke wanverhouding komt volgens verzoeker tot uiting in het feit dat hij sinds 2006 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat zijn aanwezigheid enige overlast heeft veroorzaakt, dat hij goed aanvaard is en uiterst werkwilbig is, kortom dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak en dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te worden onderworpen. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121; RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zowel in 2009, 2011, 2012 als 2014 meerdere aanvullingen toevoegde bij zijn aanvraag. In voorliggende zaak kan, gelet op de door het bestuur te verifiëren gegevens, niet besloten worden tot een miskenning van de verplichting om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen. Verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing, die zijn verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan.

Tot slot wordt opgemerkt dat verzoekers betoog dat *“de door hem aangehaalde elementen eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat verzoeker zich heeft genesteld in zijn illegaal verblijf”*, feitelijke grondslag mist.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Zij toont evenmin een manifeste beoordelingsfout aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA